

Десеторица америчких падобранаца из састава 173. падобранске бригаде, која је део снага европске команде Сједињених Америчких Држава, слетели су без помпе на београдски аеродром „Никола Тесла“, четвртог јуна у 13 часова, а затим су их колеге за дочек из 63. падобранског батаљона одвезли у нишку касарну „Књаз Михаило“. Тако је започео први дан заједничке обуке наших и америчких падобранаца у Србији.

После три недеље на логоровању и обуци у планинама Србије, вођа америчке групе десантних јединица, поручник Линдерман, саопштио је својим колегама: „Обуку коју спроводе српски падобранци, у америчкој војсци имају само 'зелене беретке', 'ренџери' и можда одред 'делта'“. Ови последњи, ликвидирали су Осаму бин Ладена у Пакистану.”

Амерички и српски официри међусобно су измењали комплименте. Пошто је специјалце 63. падобранског батаљона упоредио са америчким командосима, Линдерман је у извештају нарочито нагласио значај обуке исхране у дивљини – и чак таксативно набројао јеловник који им је понуђен. Од змија, речних жаба, или речних ракова, до корњача. Али, од понуђене српске флоре и фауне, јавности је свакако занимљивије како су падобранци провели три недеље на обуци, у првим српско-америчким маневрима на нашој територији.

Нису говорили о рату 1999. године. Ту причу су прескочили.

– Припадници Војске Србије су велике патриоте и то је још увек свежа тема за нас, па зато то питање са припадницима оружаних снага САД нисмо ни отварали. Ни они, ни ми – каже начелник Штаба команде Специјалне бригаде у Панчеву, пуковник Мирољуб Чупић, који је све време провео на терену. Поједини војници легендарне 63. падобранске, који су са Американцима, на више локација, спроводили обуку исхране у природи и летњег верања, учествовали су у рату против НАТО-а, док неколико америчких момака има борбено искуство у Ираку и Авганистану.

Пуковник објашњава да међу војним падобранцима света одувек важи посебан кодекс части. Без обзира на то којој војсци, држави или вери припадају, осећају респект једни према другима, тако да су брзо нашли заједнички језик.

– Обука је реализована на основу билатералне војне сарадње, где је после неколико наизменичних посета припадника европске команде САД и ВС, договорен сусрет на терену. Амерички падобранци не припадају групи специјалних јединица, већ снагама за десанте. Иначе ми се свидео дух тих момака. Последњег дана верања, договорио сам се са извођачима обуке да их ослободимо поподневног дела обуке, како бисмо се попели на врх Стола, одакле пуца диван поглед. Међутим, петорица Американаца су остала да се веру јер нису довршили посао пре подне – каже пуковник.

Обука исхране у природи обављена је на Малом Јастрепцу и на Радану, док је верање у летњим условима извршено у Јелашничкој клисури у околини Ниша, на Борачком кршу код Груже и на планини Стол код Бора. На свакој од тих локација, српски и амерички падобранци провели су од два до четири дана, у великом логору или малим шаторима.

– Није било падобранских скокова, јер нисмо планирали такву обуку. Иначе ми и они скачемо различитим техникама. Американци користе спорије авионе за десантирање и њихови падобрани су нешто другачије конструкције, па би у том циљу требало да се организује кратка дообука која није била у плану – прича пуковник.

Међутим, са пар локација, заједнички тим пребацивао се хеликоптерима, симулирајући здружени хеликоптерски десант.

– У обуци америчких јединица, попут 173. падобранске бригаде, не постоји предвиђена обука исхране у природи. То је за њих било ново искуство, али су се врло брзо прилагодили. Један од двојице момака с Флориде је признао да му раније није падало на памет да додирне корњачу, а камоли да је поједе. Ми смо у шали рекли: „ОК, ви имате алигаторе, да ли их једете?“. Они су одговорили: „Наравно“. После тога су појели корњачу.

Током обуке у верању, падобранци су се увежбавали за различите начине кретања и верања у планини лети. Спушталису се по уз помоћ ужета низ стрме врхове, тренирали организовање спасавања са неприступачних терена, израђивалисталне и привремене прелазе...

Поручник Саша Мићић из 63. падобранског батаљона каже да је америчке падобранце изненадило што се наше елитне јединице у природи не ослањају на модерну технологију.

– Док се ми у планинама не ослањамо превише на џи-пи-есове и остала електронска чудеса, амерички наредник који је провео годину дана у Авганистану и упао у ватрену заседу талибана, признао ми је да би они имали проблема у непознатом окружењу без софистициране технологије – сећа се поручник Мићић.

Али, када се састану два војника, чије су армије пре 11 година биле у рату, теме о обуци нису нарочито занимљиве.

– Одмах смо се дохватили обичног, војничког живота. Наравно, прво смо их питали за плате, па кад су нам одговорили колико зарађују, кад су нам показивали слике кућа у којима живе, њихове нове аутомобиле и моторе, брзо смо прешли на друге теме – смеје се српски поручник.

Током два дана боравка у Нишу, обишли су знаменитости града. Од Тврђаве и Ђеле-куле, до ноћних клубова.

– Американци су, једноставно, били одушевљени гостопримством – каже поручник.

Изненадило их је само једно. Много више цене у нишким продавницама, него у америчким супермаркетима.

– Елитне јединице ВС спроводе заједничку обуку са специјалним јединицама других земаља. Међу најзначајније бих истакао сарадњу са припадницима грчких специјалних јединица, али ништа мање важну сарадњу и са специјалним јединицама Италије и Турске која траје већ три године. Сарадња је најчешће у домену обуке запротивтерористичка дејстава, падобранске обуке, обуке у зимским условима и обуке борбеног трагања и спасавања – напомиње пуковник Чупић.

(Политика)